

El debat de les llistes obertes el portem a Sant Quirze de la mà de Miró i Ardèvol

Dijous 3 de desembre, sala nova de la Patronal, 8 del vespre

, 12 de novembre de 2009

A Catalunya encara no podem ni tan sols saber la quantitat de diners que estem destinant al desenvolupament econòmic i social de les regions espanyoles històricament més desafavorides. El Parlament de Catalunya no ha iniciat mai un debat seriós sobre aquesta qüestió, menyspreant la legítima reivindicació d'amplis sectors de la societat.

Acció per la Democràcia, l'associació que defensa l'elecció directa de diputats a Catalunya, organitza un acte de presentació a Sant Quirze del Vallès. El dijous 3 de desembre, 8 del vespre, a la sala nova de la Patronal, en Josep Miró i Ardèvol, exconseller de la Generalitat i en Josep Lluís Rovira i Escubós, empresari, explicaran a La Patronal la proposta de reforma de la llei electoral que defensa Acció per la Democràcia.

Per tal d'assolir una democràcia representativa plena, que ens permeti tancar d'una vegada el procés de transició política a Catalunya, Acció per la Democràcia demana que els ciutadans puguem elegir directament, en petits districtes electorals, com a mínim la meitat dels diputats del Parlament de Catalunya. Això permetria que el diputat estès en contacte permanent amb els electors a qui representa i no depengués exclusivament de la dinàmica interna del seu partit. Això ens permetria dir que a Catalunya tenim una democràcia representativa de veritat, en la que els diputats representen als electors i no als secretaris generals de llurs partits.

A països com Alemanya, França, Gran Bretanya o els Estats Units és habitual que un diputat ocupi gran part del temps informant-se de l'estat de coses al seu districte electoral. Acostuma a tenir una oficina a la comarca que representa i està obligat a explicar de manera pública i periòdica les seves activitats al Parlament i a respondre dins d'un termini màxim totes les cartes, correus o trucades dels seus electors. Això permet la gran riquesa democràtica d'aquests països, que es tradueix en debats intensos i prolongats en els que pot participar tota la societat (qui no recorda les darreres eleccions primàries del Partit Demòcrata dels Estats Units?)

Per il·lustrar la magnitud d'aquests debats podem considerar un exemple concret. El pla de rescat bancari dels Estats Units representava un 10% aproximadament del PIB americà. Per aprovar-lo, va caldre que el Congrés i el Senat discutissin durant mesos per arribar a un acord, doncs els ciutadans i els diputats, llurs representants, van estimar que la magnitud econòmica del pla, que hipotecava els comptes públics d'una generació, mereixia un debat intensíssim per arribar a la millor decisió legislativa. Durant tot aquest temps hi va haver ciutadans que es posaven en contacte amb el seu diputat o senador per demanar-li que votés a favor o en contra. Un temps després el Congrés dels Diputats espanyol va considerar l'aprovació d'un pla de rescat de dimensions similars (10% del nostre PIB). Es va aprovar sense gairebé debat, votant els diputats en blocs segons les ordres del cap del seu partit i els ciutadans encara estem esperant per expressar la nostra opinió.